

АСОЦІАТИВНА ХРОНОЛОГІЯ РЕВОЛЮЦІЇ

ASSOCIATIVE CHRONOLOGY OF THE REVOLUTION

Скільки існує людство, стільки в конфліктології існує сакраментальне запитання: хто перший почав? Дуже часто буває, що саме визначення всіх моментів і нюансів початку конфлікту викликає найбільші труднощі як у сторін конфлікту, так і в дослідників.

Початок Української революції 2013 – 2014 років дивним чином має майже однакову версію у прихильників влади і революціонерів:

а) уряд і президент (Азаров і Янукович) довели економіку до того, що під тиском «митної війни» з боку РФ несподівано «призупинили» рух до євроінтеграції;

б) у відповідь (вже увечері 21 листопада) почалась виключно мирна молодіжна демонстрація протесту в Києві, до якої потім приєдналися політики.

Янукович перед від'їздом на саміт ЄС у Вільнюсі припустив, що мітинги проходять на підтримку його курсу на євроінтеграцію. Людей тоді в Києві вийшло декілька тисяч, в цілому по Україні – не більше десятка тисяч.

Після остаточної інформації про прикрий фініш Януковича на саміті ЄС (29 листопада) сплеск емоцій протестантів вже виходив за межі внутрішньої образи та грікоти. Обурення мало потенціал до збільшення кількості носіїв енергії протесту.

І ось вночі 30 листопада у Києві «Беркут» по-звірячому розігнав кілька сотень людей, які залишались на Майдані, це була переважно молодь. Пролилась перша кров.

Нема ніякого сумніву, що команди на «зачистку» Майдану прийшли із самого верху. Першим, можливо, й було слово «рішуче», але формулювання довели до виконавців: «жорстоко й криваво».

1 грудня у неділю на Майдан вийшло більше сотні тисяч обурених киян. В інших великих містах країни вийшли від кількох десятків до кількох тисяч громадян. На мітингах вимагали відставки уряду та покарання організаторів і виконавців

кривавої ночі на київському Майдані. У столиці почали зводити барикади, лунали промови, пісні й гасла. «Випадково» забутий трактор недалеко від адміністрації президента 2 грудня ледве не став знаряддям масштабного побоїща з міліцією. Опозиція намагалася зупинити чужий сценарій.

Майдани міцнішали, і мирні мітинги 8 грудня по всій країні зібрали більше двох мільйонів учасників. Люди вимагали у вождів опозиції плану дій.

У ніч на 11 грудня міліція й «Беркут» своїми маневрами у Києві біля Майдану явно провокували людей на напад. Обійшлося штовханиною.

Остаточний кінець руху до Європи продемонстрували результати зустрічі Путіна з Януковичем 17 грудня в Москві. Україна отримала знижку на газ зі щоквартальним її уточненням, прямиий кредит 15 млрд. дол. у декілька траншів і обіцянку поживити торгівлю та промислове партнерство. Який жахливий фінал, якщо порівняти з обіцянками вивести Україну у двадцятку потужних країн світу (були на 50-му місці за рівнем ВВП – зараз вже на 52-му).

Тим часом складалось враження, що з першим траншем від Росії Януковичу з командою деякий час було не до протестів. Незалежно від штатної опозиції 11-12 грудня у Харкові пройшов Перший всеукраїнський форум Євромайданів. Хтось вважав, що це проект влади, відбулись провокації, а в цілому захід став корисним для горизонтального зв'язку та координації майданів по всій країні.

Пройшли новорічні свята, Різдво, і владу хтось нібито підганяє до рішучих дій чи то до «румунського сценарію». За чимось командою правоохоронці посилили хвилю арештів та викрадення активістів за межами Майдану, а провладні депутати витягли близько десятка завчасно підготовлених законів (калькованих у Білорусі та Росії) про суттєве обмеження громадянських свобод в Україні.

16 січня регіонали й комуністи у Верховній Раді зухвало прийняли «диктаторський пакет законів» фактично без підрахунку голосів. Президент оперативно підписав.

У результаті розлючені представники «Правого сектору» та натовп, незважаючи на застереження політиків-опозиціонерів, 19 січня ринулись до ВР на вул. Грушевського. Депутати від опозиції, як могли, намагалися стримати людей. Прорвати заслін із міліції та «Беркуту» не вдалося, і в хід пішли палиці, бруківка, а згодом і «коктейль Молотова» – почалися справжні бої з вилазками та перемир'ям. Картинки з палаючими авто і бійками обійшли всі ЗМІ світу, як і відео зі знущаннями беркутівців над захопленими майданівцями.

Незважаючи на побиття журналістів та наявність постраждалих з обох сторін, народне повстання можна було заспокоїти адекватною реакцією влади, терміновим скасуванням «законів 16 січня» і відправкою у відставку одіозних чиновників.

Але замість цього **хтось віддав наказ стріляти у людей на враження і хтось це виконав.**

Десь із 23 січня з'явилися новини про захоплення ОДА в деяких західних областях. У наступні дні на Майдані стало відомо, що офіцери повітряних військ збройних сил України готують звернення до президента щодо припинення громадянської війни...

Нарешті влада щось зрозуміла. Глава уряду Азаров 28 січня пішов у відставку, згадані «закони 16 січня» у ВР анульовано, Партія регіонів потрохи втрачає більшість...

Наведена хронологія має недоліки, наприклад, не згадано про рух Автомайданів і недостатньо сказано про Євромайдани в регіонах і особливо про те, що Схід України нарешті прокинувся.

Народ створив історичний момент, яким можуть скористатись і регіонали-українці:

Є МОЖЛИВІСТЬ СПРЯМУВАТИ РЕВОЛЮЦІЮ У ПАРЛАМЕНТСЬКЕ РУСЛО ЗМІНИ ВЛАДИ. Але треба пам'ятати, що махінації, спроби «розвести, як кошенят» призведуть тільки до нового загострення ситуації. Схоже, це вже почалося. Одні говорять про тривалий шлях зміни Конституції, інші нібито шукають короткий, а деякі ні з того, ні з сього заговорили про федералізацію. А російські ЗМІ чомусь

жваво подають експертні судження про розкол України, хоча фактів і підстав для цього немає ніяких. Об'єктивних протиріч між регіонами зовсім нема. Навпаки, є загальна ненависть до корупції, до «жирних котів» та мажорів, до свавілля судів і т.д.

Де ж головне серед інформаційного шуму?

Деякі російські експерти, які краще відчують нюанси риторики московських технологів, попереджають про наявність негативних, але простих планів щодо України.

Дійсно, є сумніви щодо близькості розв'язання кризи в Україні у народних інтересах.

Конспірологія

Ще у 2005 році московські політтехнологи вважали, що найгіршим для РФ є той варіант, коли революція і демократія в Україні продемонструють цивілізаційні успіхи. А найкраще, коли була б можливість показувати по російському ТВ перманентний хаос в Україні.

Але тоді багато хто думав, що прогресу України вже ніщо не може заважати. За кермо взялися руки, які «ніколи не крали». І тут Ющенко зробив неймовірне, він подарував регіоналам друге життя, потім, якось не по-чоловічому, розсварився з партнерами, сприяв втягненню країни в зашморг «дорогого газу» і допоміг Януковичу стати президентом. Москві майже не було чого робити для досягнення своїх цілей у ті роки.

Янукович, пам'ятаючи, який важкий Путін у всіх стосунках, зробив ставку на Медведева. Наші «професіонали» кинулись до Медведева і так його любили і підтримували, що навіть послання Януковича до ВР підготували в медведєвському дусі «модернізації країни», а з Путіним обійшлись неввічливо, коли він приїхав у Київ перед виборами президента РФ. До речі, жоден серйозний аналітик у той час не мав сумніву про нескінченну схему в РФ: Путін – Медведев-1 – Путін – Медведев-2 і т.д. Відомо, кому іноді віддавав Путін перевагу замість зустрічі з Януковичем, але мало хто знає про експерименти у відповідь. Чи можна було при таких стосунках серйозно вирішити питання газу?

Щоб якось тиснути на колег у РФ, українська влада зайнялась альтернативними джерелами газу. Не дуже вдало.

Тоді законодавче оформлення руху в ЄС і всі процедури вузьким колом вирішили робити максимально серйозно. Щоб нікому не можна було зрозуміти, що справжня сокровенна мета Києва – дотиснути Москву в ціні на газ. Все це було зрозуміло, але східні сусіди зробили вигляд, що злякались «союзу» Україна – ЄС, активізували свій Митний союз і заявили Януковичу: вступаєте в МС – і газова проблема одразу вирішується. Але Україна гне своє і ось-ось підпише з ЄС договір про партнерство!

Десь тут криються витoki геополітичної спецоперації, яку проґавили і США, і ЄС:

- 1. Не допустити договору України з ЄС.** І обов'язково таким чином, щоб був ляпас і ЄС, і народу України, і Меркель, і Квасневському. *Механізм: тиск на економіку України, на суспільство, а в час «Х» запропонувати Януковичу таке, від чого він точно не відмовиться.*
- 2. Сприяти кризі в Україні.** Майдан, заворушення, жорстокість влади.
- 3. Сприяти хаосу.** Україна на грані розколу. *Механізм: полярна активність у регіонах (провокація між регіональних конфліктів).*
- 4. Громадянська війна.** Сирійський варіант. Геополітичний конфлікт. *Механізм: відповідне посилення третього етапу залежно від ситуації.*

Перший етап з «витонченим» ляпасом ЄС і всім причетним блискуче завершено і, як оцінив один з ветеранів Майдану, його буде включено у підручники всіх спецслужб світу. Бо примусити кожного із сотень людей природно грати свою гру і отримати потрібний результат – це суперклас!

Оглядаючи минулі роки, не можна не дивуватися поведінці Путіна. Він непохитний щодо Митного союзу (до певного моменту), у потрібний час відійшов від конфронтації, ввічливий і обережний, на рівних з Януковичем, а деінде навіть під його тиском.

Другий етап схоже повинен завершитися призначенням прем'єр-міністра. Тут варіанти: а) Януковичу протягнуть рятівну соломинку у вигляді Медведчука (та ще з Конституцією 2004 року). Москва під це швидко дасть другий транш, всі одразу побачать зміну риторики ЗМІ Росії, з'являться заяви ділових кіл, як стало добре, бо знову пішли сусідські замовлення

на українську продукцію і ніяких «митних воєн», бо ми ж братні народи... А майдани повинні бути знищені; б) на пост прем'єр-міністра – інша, компромісна кандидатура, якщо Партія регіонів не набере більшості у ВР за варіантом а)...

Третій етап, на підтримку попереднього, вже почався. Спочатку буде посилення руху всіх загонів «тітушок», інших маргіналів, зовнішніх підрозділів і масштабна відповідь майданам, народу. Тут вже, якщо дійсно буде в цьому потреба, будуть задіяні зовсім не ті гроші й виконавці, що для «антимайданівців» у кущах Маріїнського парку.

Післямова

На мюнхенській конференції з питань безпеки журналісти звернули увагу на спокій і навіть благодущність Путіна, хоча питання України обговорювались дуже жваво, гостро, в усіх аспектах, навіть зачіпляючи Росію.

Порівнявши наведені вище хронологію та план, можна визначитись, на якому етапі перебуває операція. Все йде за планом. Чого ж не бути спокійним. Вважається, що Янукович із найближчим оточенням будуть твердо стояти за свої надбання. Партія і головне виборці на сході будуть його підтримувати й далі, реакція в бік опозиції та майданів не забариться.

Нині перед українцями вимальовується альтернатива: або прем'єр-міністр, якому може довіряти РФ, або хаос.

І революцію намагаються підвести до заміни «шила на мило».

Єдине досягнення: до 2015 року український президент – нівельований у світі та ще й, можливо, з урізаними повноваженнями на користь прем'єр-міністра.

Ось результат, до якого привели Україну «професіонали».

Ось рубікон для українців із Партії регіонів і для всіх українців.

Дієва допомога Заходу, як завжди, не встигає. Треба розраховувати тільки на свої сили.

І не треба думати, що у «друзів» України нема планів відносно 2015 року.

І, здається, вже пізно домовлятися з Януковичем і регіоналами про майже весь опозиційний уряд (але зі збереженням повноважень президента).

Микола Росошенко,
Юрій Дем'яненко